

РЕШЕНИЕ

№ 1208

гр. Варна, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесет и девети октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско дело № 20253100501589 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалби и на двете страни по спора по гр.д. № 8051/2023 г. по описа на РС Варна.

С жалба вх. № при ВРС 42931/15.05.2025 г. „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД оспорва решение № 1421/25.04.2025 г. по горепосоченото гражданско дело в неговата отхвърлителна част.

С жалба вх. № при ВРС 51844/10.06.2025 г. И. Г., чрез проц. представител оспорва решение № 1421/25.04.2025 г. по горепосоченото гражданско дело в неговата установителна част.

Според жалбоподателя „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложен материален закон. Настоява, че в резултат на избирателно анализиране на доказателствения материал са направени необосновани изводи относно недължимост на сумата по фактурата за отчетен период 28.10.2021 г. – 28.04.2022 г. Твърди, че в съответствие с приложимите разпоредби на ОУ на ВиК оператора е начислено служебно количество в размер на 1015 куб.м. ползвана вода за периода с оглед данните по съставения от служителите на дружеството и подписан от ответника Констативен протокол от 28.04.2022 г. и Констативен – двустранен протокол от същата дата за подмяна на водомера. Възразява доказателствената сила на писмените документи да е оспорена надлежно, още по-малко това оспорване да е сведено до знанието на ищеца с надлежен доклад по делото, с оглед предприемане на съответни процесуални действия. Отделно, ако изобщо надлежно оспорване е

направено, то е при условията на процесуална преклузия и не е следвало да се зачете от първостепенния съд. Що се отнася до правните изводи на първоинстанционния съд по приложението на чл. 51 т.2 от ОУ на ВиК дружеството, същото настоява, че разпоредбата не съдържа изискване да се доказва, че именно потребителят е манипулирал водомера и на следващо трябва да се отчете, че водомерът, който измерва индивидуалното потребление на ответника се намира в неговия имот. След като ищецът няма причина да уврежда средството за отчитане и като се има предвид, че отговорност на потребителя е да съхранява целостта на пломбите на водомера – чл. 43 ал.2 т.4 от Наредба № 4/2004 г. на МРРБ, аналогично чл. 5. т.5 от ОУ, което задължение не изпълнено, то кубичите потребена вода са правилно начислени и сумите се дължат. На тези и други основания моли за отмяна на решението в оспорената част и постановяване на друго за уважаване на иска по чл. 422 от ГПК, включително в частта за акцесорната претенция върху главницата. Претендира и присъждане на разноски.

В бланкетен отговор въззиваемият по тази жалба И. Г., чрез проц. представител моли за потвърждаване на атакувания съдебен акт.

В жалбата си И. Г. моли за отмяна на решението в частта, в която е установена дължимост на сума за потребена реално количество вода за имота за периода 28.04.2022 г. – 10.02.2023 г. за главница от 2314.76 лева и лихвата върху същата като постановено при неправилна оценка на събраните доказателства. Настоява, че Г. не е пасивно легитимиран да отговаря по материалното правоотношение след като в процесния период ползвател е било трето на спора лице и същото е фигурирало като платец по партидите на ВиК дружеството. Според жалбоподателя не е отчетен факта, че ищцовата страна системно не изпълнява задълженията си по редовен отчет на водомерите (чл. 23 ал.1 т.2 от ОУ на оператора), включително ако е имало отчитане, то това е ставало не в присъствие на потребителя или негов пълномощник, поради което и не е доказано потребяването на процесните кубичи вода. Твърди, че противно на възприетото от ВРС, възражения и то своевременно са направени и досежно начисленото количество вода от 847 куб.м. Това количество е отчетено на 05.12.2022 г., а имотът е продаден на трето лице на 19.07.2022 г. Страната претендира присъждане на разноски.

Въззиваемата по тази жалба страна не депозира отговор.

В съдебно заседание, «Водоснабдяване и канализация-Варна» ООД, чрез процесуален представител поддържа аргументите си по жалбата.

И. Г. не се явява, не се представлява в съдебно заседание. В молба по делото, чрез проц. представител, поддържа жалбата на изложените основания.

Съдът, като приема, че е сезиран с редовни и допустими за разглеждане въззивна жалби, депозирани от лица, легитимирани чрез правен интерес от обжалване, след съвкупен анализ на доказателствения материал по делото приема за установено от **фактическа и правна страна:**

Обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което в рамките на ограничения въззив настоящата инстанция се произнася по приложението на императивни правни норми и доводите в жалбата.

Заявена пред ВРС е претенция по чл. 422 ал.1 от ГПК, вр. чл. 79 ал.1 от ЗЗД, от „Водоснабдяване и канализация-Варна“ ООД за приемане за установено, че И. Г. Н., гр. Варна дължи суми, за които е издадена Заповед №

2337/26.04.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК в производството по ч.гр.д. № 5103/2023 година. Твърденията по иска са за начислени суми по корекционна процедура (по фактурата от 09.05.2022 г.), както и за доставени и валидно отчетени ВиК услуги (по останалите фактури), които за спорните периоди потребителят не е заплатил на ВиК оператора.

В срока за отговор възраженията на ответника са на плоскостта на липса на качество потребител, защото макар собственик на имота, същият в периода от 01.10.2021 г. до 19.07.2022 г. е ползван от търговско дружество, задължено да заплаща ВиК услугите. Оспорва справките за недобора като изрично заявява, че не е потребил отчетеното количество, не е бил уведомяван нито за задължения, нито за издадени фактури. Твърди, че ищцовото дружество не е извършвало задължителните отчети на водомера в присъствие на потребителя или на свидетел в съответната хипотеза на ОУ. На тези и други основания моли за отхвърляне на иска.

В производството по ч.гр.д. № 5103/2023г. на ВРС е удовлетворено заявление на „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД и кредиторът снабден със Заповед № 2337/26.04.2023 г. за изпълнение на парично задължение против длъжника И. Г. Н. за сумата от **4561.98 лева главница**, съставляваща стойността на ползвани и неплатени ВиК услуги за периода 28.10.2021 г. – 10.02.2023 г. за обект на потребление с абонатен № 1185426, находящ се в с. К., ул. „Ц. С. I“ № ***, за което вземане са издадени фактури в периода 09.05.2022 г. – 13.02.2023 г. ведно със законната лихва от депозирание на заявлението в съда – 25.04.2023 г. до окончателното изплащане на задължението и **лихва за забава в размер на 281.27 лева** за периода от 08.06.2022 г. до 18.04.2023 г. С Разпореждане № 9278/05.03.2024 г. е внесена поправка на ОФГ в заповедта като е посочено, че следва да се чете: **4561.98 лева главница**, за периода 28.10.2021 г. – 10.02.2023 г. за фактурирани ВиК услуги по партидата на абонатен № 1185426, за обект – имот, находящ се в с. К., ул. „Ц. С. I“ № ***.

Отправеното в срока по чл 414 от ГПК възражение от ответника е мотивирало и кредитора да сезира първоинстанционния съд с установителна претенция за вземането си, което е сторено в дадения от заповедния съд срок.

Не е спорно, че И. Г. е собственик на имот, находящ се в с. К., ул. „Ц. С. I“ № ***, с абонатен № при ВиК 1185426 за част от исковия период, до разпореждането с недвижимия имот по сделка, обективизирана в нотариален акт от 19.07.2022 г. (л. 58 по делото на ВРС). Следователно до последната дата, същият безусловно има качеството на потребител на ВиК услуги съгласно разпоредбата на §1 ал.1 т.2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), чл. 3, ал.1, т.3 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, издадена от Министъра на регионалното развитие и благоустройството (Наредбата) и аналогичната норма на чл. 2 ал.1 от ОУ на ВиК оператора, от който момент възниква облигационното правоотношение със съответните права и задължения на страните по него. Съдът приема, че ответникът е титуляр на партида и задължено лице за заплащане на предоставените услуги, доколкото качеството на длъжник се свързва с правото на собственост или органиченото право на ползване, а не с владението.

За дължимостта на суми и за период след прехвърляне правото на собственост, съдът ще се произнесе по-долу в мотивите като съобрази

относимите разпоредби на Наредба № 4/2004 г. и ОУ на водоснабдителното предприятие.

Що се отнася до твърдението, че потребител на ВиК услуги, респективно задължено до 19.07.2022 г. е било трето на спора лице, а именно дружество „Александър Велики“ ЕООД, то съдът с определението по чл. 267 от ГПК обяви на страните известния му служебно факт относно заличаване на ЮЛ с решение на ДОС, след проведено производство по несъстоятелност, което е вписано в ТР на 10.12.2018 г., респективно субектът не съществува в правния мир към началото на процесния период 28.10.2021 г. и няма как да отговаря за задължения по потребени ВиК услуги.

По жалбата на „Водоснабдяване и канализация – Варна“ ООД.

Спорът тук се свежда до сума, начислена в хода на изпълнена корекционна процедура. Касае се за 2247.22 лева по издадена фактура № 1111658924 от 09.05.2022 г., дължими за начислено количество 1015 м3, за период 28.10.2021 г. – 28.04.2022 г., за който, по вече изложени съображения, задължен е ответника в качеството му на потребител.

Установява се от приета като доказателство сметка към фактурата, че са начислени 1015 м3 стойности само за водоподаване (без канал и пречистване). От съставен Констативен протокол № ***** е видно, че на 28.04.2022 г. служители на ищцовото дружество са посетили обекта на потребителя и при проверка на водомер с № 10286, са отчетени показания от 46 м3. Описано е, че средството за отчитане е без метрологична пломба и има следи от ключ по фланеца. Удостовереното е подписано без забележки от И. Н., поради което и констатациите, включително досежно вписаната намеса по пломбите, го обвързват. Доказателствената сила на документа не е опровергана надлежно. Отделно, на същата дата, Н. е подписал и КП за подмяна на водомера, без отразяване на становище в графа забележка. Поставен е водомер с № 69697257, с нулеви начални показания.

В хипотеза на нарушаване целостта на пломбите, съгласно чл. 51 от ОУ на ВиК дружеството, разходът на вода се изчислява по реда на чл. 49 от ОУ, а именно по пропускателната способност на водопроводната инсталация непосредствено преди водомера при 6 часа потребление в денонощието и изтичане на водата със скорост 1 м/с, за периода до предишен реален отчет, но не по-дълъг от 6 месеца.

Според описа на отчети на абоната (л. 113 и сл. по делото на ВРС), предходен реален отчет е направен на 11.01.2021 г., следователно, правилно е подходено разходът да се определи за период от датата на подмяната на водомера 28.04.2022 г. за половин година назад – до 28.10.2021 г.

Следователно при доказаната повреда по пломбите на водомера, поведението на ищцовото дружество по определяне дължимата сума за периода по фактурата от 09.05.2022 г. е правилно и в съответствие с относимите разпоредби на ОУ, които обвързват потребителя, респективно по изложените съображения за този период е ирелевантно дали редовно е отчитан водомера. След като в собствения на потребителя имот се констатира повреда, то последният трябва да докаже, че по средството за отчитане е интервенирало друго лице. Няма дори твърдения в такава насока. Съдът съобразява и чл. 43 ал.2 т.4 от Наредба 4/2004 г., съгласно който потребителите са длъжни да съхраняват целостта на пломбите на водомерите и на пломбите на холендрите към тях, респективно при констатирана намеса, потребителят е

неизправна страна в облигационната връзка. Що се касае до размера, съгласно заключението по ССЕ, при прилагане методиката по чл. 49 от ОУ, през водопроводната инсталация преди водомера за процесния период биха преминали 1233.96 м³ (съгласно корекцията, дадена в ОСЗ от 28.03.2025 г.), т.е. начисляването на сума за по-малко кубични метра е в полза на ответника.

При това, съдът приема жалбата на ищеца за основателна, което налага отмяна на решението на ВРС в тази част и постановяване на ново, с което установителната претенция уважена.

По жалбата на ответника И. Н..

С решението си, ВРС е приел, че Н. дължи суми по четири фактури както следва: 1). № 1111741284/05.12.2022 г. на стойност 2274.80 лева за потребление за период 28.04.2022 г. – 01.12.2022 г. – 834 м³; 2). № 1111744368/12.12.2022 г., на стойност 2.94 лева за потребление за период 01.12.2022 г. – 09.12.2022 г. – 1 м³; 3). № 1111757133/16.01.2023 г., на стойност 27.35 лева за потребление за период 09.12.2022 г. – 13.01.2023 г. – 9 м³ и 4). № 1111768006/13.02.2023 г., на стойност 9.67 лева за период 13.01.2023 г. – 10.02.2023 г. – 3 м³.

На първо място трябва да се посочи, че след подмяната на водомера, отчетите са реални, видно от представения опис на отчети.

Предвид промяната на собствеността на 19.07.2022 г., съдът отчита, че според чл. 61 ал.1 от ОУ на ВиК дружеството, в този случай новият и/или предишният собственик са длъжни да подадат до ВиК оператора в 30 дневен срок от датата на промяната заявление за откриване, промяна или закриване на партида с представяне доказателства за това обстоятелство. Видно е, че заявлението за промяна на партида е входирано във ВиК далеч след изтичане на срока, а именно на 06.04.2023 г. (л. 124 по делото на ВРС). Съгласно чл. 64 ал. 1 от ОУ, ако предишният собственик или ползвател не закрие партидата си, ВиК операторът събира дължимите суми от него, до датата на откриване на партида на новия собственик. Посочената разпоредба е в съответствие с нормата на чл. 9а от Наредба № 4/2004 г., съгласно която промяната на носителя на правото на собственост, на строеж или на ползване на водоснабдения обект има действие спрямо оператора, от деня на промяната по партидата на потребителя по реда, определен в договора или в общите условия. И това е резонно, доколкото няма как да се вмени в тежест на ВиК дружеството ежедневно да проследява промените в собствеността/правото на ползване на стотици хиляди абонати.

Поради това, възлагане плащането на ползваното количество вода до 10.02.2023 г. в тежест на ответника, не е в нарушение на императивни правни норми.

Факт е, че в периода, за който е издадена фактура с № 1111741284/05.12.2022 г. на стойност 2274.80 лева за потребление за период 28.04.2022 г. – 01.12.2022 г. – 834 м³; очевидно и по опис на отчетите (л. 113 от делото на ВРС), не е извършван друг в съответствие с изискването на чл. 23, ал.1 т.2 от ОУ – на тримесечие, но това само по себе си не означава недължимост на сумите, при доказано потребление.

Предвид горното, жалбата на въззивника Н. е неоснователна, респективно решението на ВРС като краен резултат е постановено в съответствие с материалния закон.

При този изход на спора, разноски се следват само на ищцовата страна за исковото и заповедно производство, по представени разходооправдателни документи, както следва: за заповедно производство 146.87 лева, за първа инстанция 735.61 лева. Доколкото въпросът за прекомерност не е поставян след постановяване на решението на ВРС, в процедура по чл. 248 от ГПК, въззивната инстанция не се занимава с пререшаването му.

Пред настоящата инстанция са направени разходи в размер на 74.94 лева за държавна такса, 0.30 лева за преписи. На осн. чл. 78 ал.8 от ГПК и чл. 25, ал.1 от НЗПП, съдът определя размер на юрисконсултско възнаграждение за проц. представителство пред въззивния съд в размер на 200 лева. Разноските ще се възложат в тежест на ответника.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1421/25.04.2025 г. по гр.д. № 8105/2023 г. по описа на ВРС, в **частта**, с която са отхвърлени предявените от „Водоснабдяване и канализация-Варна“ ООД, ЕИК 103002253, гр. Варна против срещу И. Г. Н., ЕГН *****, гр. Варна икове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД в следните части: за разликата над присъдената сума от 2314,76 лева до общия претендиран размер от 4561,98 лв., представляваща сбор от главници за ползвани и незаплатени В и К услуги за периода от 28.10.2021 г. до 10.02.2023 г. на адрес с. К., ул. „Ц. С.“ № ***, както и за разликата над присъдената лихва в размер на 75,79 лева до пълния претендиран размер от общо 281,27 лв., представляваща сбор от обезщетения за забава върху тези главници за периода от 08.06.2022 г. до 18.04.2023 г., за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 2337/26.04.2023 г., поправена по реда на чл. 247 от ГПК с Разпореждане № 9278/05.03.2024 г. по ЧГД № 4267/2023 г. по описа на ВРС и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че И. Г. Н., ЕГН *****, гр. Варна дължи на „Водоснабдяване и канализация – Варна“ ООД, ЕИК 103002253, следните суми: 2247,22 лева, представляваща главница за ползвани и незаплатени В и К услуги за периода от 28.10.2021 г. - 28.04.2022 г., на адрес с. К., ул. „Ц. С.“ 6, № ***, както и сумата от размер на 205.49 лева, представляваща обезщетения за забава върху главниците за периода от 08.06.2022 г. до 18.04.2023 г.; както и законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 25.04.2023 г. до окончателното им плащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 2337/26.04.2023 г., поправена по реда на чл. 247 от ГПК с Разпореждане № 9278/05.03.2024 г. по ЧГД № 4267/2023 г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

ОТМЕНЯ в цялост Решението в частта за разноските.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА И. Г. Н., ЕГН *****, гр. Варна, да заплати на „Водоснабдяване и канализация-Варна“ ООД, ЕИК 103002253, гр. Варна сумата от 146.87 (сто четиридесет и шест и 0.87) лева разноски за заповедното производство, 735.61 (седемстотин тридесет и пет и 0.61) лева, разноски за

първа инстанция и 275.24 (двеста седемдесет и пет и 0.24) лева разноси за въззивното производство, на осн. чл. 78 ал.1 и ал.8 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____